

Elveda

— *suphi-seku* · 24 Ocak 2026

ELVEDA

Bazen, dünya küçülür, küçülür, küçülür de
İçine sığamaz ya, insan
Orduları, buzguna uğrayan bir kral misali
Şecaati, şeamete tebdil etmiş
Kendi tahtına karşı diz çöken biriyim artık
Bıçak sırtı, durduğum yer
Ölümlerle yaşam arasındaki o ince çizgideyim
Ne yana dönsem uçurum
Ne yana baksam loş, görüş alanım bulanık

Bilir misin?

Ranzasında düşen bir mahkûmun madara oluşunu

Bilir misin?

Mahalle külhanbeyinin düşen ökçesinden
duyduğu utancı

Bilir misin?

Bir başkasına sırlıslıklam âşık bir genç kızın

Maşuğunu kıskandırmak için

Seviyor gibi görünerek başka bir gençte

yol açtığı tahribatı

Anla beni, basit nesnelere kavi öznesi

Büyük yıkımların küçük mimarı

Sen!

ranzasından düşen mahkûm gibi küçük uçurum

Ama büyük madaramsın

Ve sen

Düşen ökçe gibi basit lakin büyük utancısın

Ve yine sen

Kandırılmış sevdam, yıkıcı tahribatımsın

Ranzadan düşmek

Bir mahkûmun küçük dünyasında büyük bir inkilaptır

Düşen bir ökçe

Yürümeye ket vurur, ayakkabıyı elde taşır

Ve bir genç kız
Maşuğuna kuma gider, dünyayı ateşe verir,
Öyle bir şey
Çivi, nal, at, ordu hikâyesi değildir elbette, bizimkisi
Hakikatin yıkanmış yüzü
Çopur bir çehrenin, şahin kadar keskin bakışlı gözüdür
Yaşanmışlığımız

Simsiyah, iri camlı gözlüğüm, kirli sakalımla
Tozduğuma bakma
Koca Habbeli tespihimin şakırtıları emiyor sıkıntılarımlı
Siyah, uzun paltom
Beni, heybetli göstererek, gizliyor yufka yüreğimi
Ellerim arkamda
Kasketimi, kaşlarıma indirip saklıyorum
Merhamet dolu yüreğimi
Ara, ara güldüğüm
Çölün, küçücük, sulak bir alanında açan birkaç papatya, bir kaç nergis

Ama gidiyorum
Senden değil, kendimden kurtulmak için
Mevcut zamanı dondurarak
Biliyorum, insan; hangi diyara, nereye giderse gitsin
Çaresizce
Nefes gibi yanında kafasını da taşır ya hani
İçindekileriyle beraber
Gitmekle, kendimi kandırabilir miyim, orası meçhul
Yine de gidiyorum
Sana, içi cüzzamlı; dışı, sahtenin en güzeliyle kaplanmış bir yüz bırakarak
Elveda